

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Quomodo Ascensio Domini absoluta, praecipuaq[ue] sit festiuitas gaudio
plena. Ser. VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

nos fuerint, & eiecerint nomen nostrum tãquam malum propter filium hominis hoc est, si despexerint nos, subsannauerint nos propter cultum iustitiæ & pietatem: nos sequestratos à communionem eorum lollardos, hypocritas, seductores, lupos & ceteris id genus nominibus probrosis cognominantes. Septimus gradus est, quod descendit de pulchritudine in deformitatem. Si quidem *speciosus forma præ filiis hominum, & candor lucis æterna, & speculum sine macula, factus est velut leprosus, humiliatus & percussus à Deo, unde non erat ei in que species neque decor.* In hoc gradu cum Christo descendimus, si hominibus placere non appetimus, si curiositatem, & vt Bernardus nominat, forensis honestatem fugimus, si sanctam simplicitatem atque rusticitatem diligimus. Octauus gradus, quo descendit de gaudio in tristitiam, de requie in laborem. Certè qui non tam habet in se lætitiã, quam ipsemet lætitiã est sempiterna, in cuius dextera delectationes vsque in finem, propter nos laborauit sustinens, anxius, conturbatus & tristis factus vsque ad mortem. Conformamur ei quoque in hoc, si gaudio temporali spontè omni renunciauerimus, si vbiq; renuat consolari aut quiescere anima nostra extra Deum. Si tristitiã detraque quamlibet, atque spiritualis consolationis subtractionem forti & pleni animi resignatione superamus. Nonus gradus est, quo de vita descendit in mortem. Ipse nanque quam sibi nemo poterat tollere, vltro tradidit in mortem animam suam, qui est vita nostra viuificans. Conformamur hic eidem, si ita nobis ipsi in omnibus morimur, vt iam non ipsi in nobis viuamus, sed Christus: si vbiq; & in omnibus Deum quærimus, vt ipse sit nobis omnia in omnibus. Decimus gradus, quo descendit de morte crucis ad solum. Conformamur etiam hic ei, si quantalibet perfectione præuineamus, aut quibusuis vtilibus aut nobilibus exercitijs occupemur propter charitatem iam aut necessitatem proximi, etiam ad infima & vilia descendimus: si Deum, propter Deum, hoc est, propter proximorum necessitates, quas Christus suas æstimat, ad tempus relinquimus: si tamen relinquimus, cum hoc non sit Deum relinquere, sed magis inuenire. Ecce charissimi fratres, hi sunt decem gradus, quibus sol iustitiæ Christus Dominus noster humiliando se descenderat, & hodie ad Patris dexteram exaltatus, gloria & honore coronatus, lætitiã & exultatione plenus redijt, hoc ipso nobis perfectam salutem reparatam denunciãns, ac veluti signo quodam infallibili æternam nobis beatitudinem promittens. Ad quam nos perducatur ipse idem Dominus Iesus Christus, qui cum Patre & Spiritu sancto sine fine benedictus viuitt & regnat, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

Quomodo Ascensio Domini absolutè præcipuaque sit festinãtis gaudio plena. Sermo VI.

Ascensio Christi cur alias eiusdẽ solennitates excellat.

Dominus quidem Iesus postquam locutus est discipulis suis, *assumptus est in cælum, & sedet ad dextram Dei.* Marci vltimo. Inter omnia penè festiua charissimi fratres, quæ de Salvatore nostro agimus, quod hodie celebramus, præcipuum videtur (quo post omnes labores passionisque consummatis omnibus in gloriam suam intravit) vt pote maiorem habens festi-

rationem & gaudendi materiam vberiore ceteris, quæ de redemptore nostro perhibentur. Nam alia cum ferme omnia nonnihil habeant vel mæroris vel imperfectionis adiunctum, hoc integrum simul ac perfectum exhibet gaudium idque omnibus commune. Festum namque dominicæ Natiuitatis quamuis celeberrimum sit nec minus iucundum, habet tamen quæ non gaudendi tantum, sed etiam compatiendi dolendique præbeant occasionem, vt infantis lachrymæ paupertas, teneritudo, virginis quoque peregrinæ verecundia, & (vt plus addam) huius natiuitatis necessitas, hoc est, peccatorum nostrorum enormitas. Pro quibus abolendis necessarium fuit mortalis vitæ miserias filium Dei amplecti. Deinde in Circumcisione, Apparitione, illatione quoque eius in templum, quam non sit sola lætitia, perspicuum est vnicuique gestorum ordinem penitus consideranti. Porro resurrectionis eius solennitas, quanquam nihil habeat tristitiæ, gaudij verò plurimum: quamdiu tamen ad Patris dextram sessurus non ascendit ad cælos, quamdiu nostram naturam cælis non inuexit, quasi imperfectam etiam hæc solennitas habuit exultationem. At quæ hodiernum diem venustat Domini ascensio, non modo cuncta habet festiua, verum etiam omnium, quæ Christi sunt festorum consummatio est & finis. Quæ Christi sunt, dixi. Pentecoste enim aliqui iucundissimum festum, magis nostrum est, quam Christi.

Denique ad hodiernæ festiuitatis præconium accedit lætitia, vt dixi, multorum communis. Siquidem Christo ascendenti, quamlibet maximè, non tamen soli, sed etiam omnibus, qui ab ortu mundi ex hac luce demigraverant, sanctis Patribus, Patriarchis, Prophetis, & electis omnibus à peccatis suis purgatis dies hic festus dedicatus est: quandoquidem ante hunc diem nemo Sanctorum illorum, hodie verò omnes cum Christo cælos ascenderunt. Proinde si magna festiuitas Petri, si celebris Laurentij, aut cuiuslibet alterius, cur omnium Sanctorum, qui ante Christi dormierunt ascensionem, non magna simul vna sit solennitas, quorum vnus diei est triumphus & ascensus in cælum? Adde iam, quod huius lætitia nullo modo beatam Mariam credere debemus exortem quæ carnem suam, hoc est, filium suum inter millia millium angelorum triumphantem cum in numero Sanctorum exercitu vidit ascendentem in cælum, vsque ad Dei Patris confessum: tanto ex hoc gaudio perfusa, quanto forsitan, ante hac nullo. Cæterum de angelis quid sentiendum? Num illis hodie festum non est? Imò nunquam maius fuit. Nam qui super vno peccatore peccati agere tā opere gaudet, nunquid cum sol iustitiæ, cum sanctus sanctorum ad cælos victor ascenderit, quando ad dextram Patris collocandus Dei filius aduenerit, totis viribus non exultabunt? præsertim cum ruinas exercituum suorum non parum restauratas, & vacuas sociorum sedes omnes etiam implendas abinde cernerent? An qui vel vni sanctorum ascendenti in cælum occurrunt hymnis & laudibus congratulantes, quando rex suus, quando cælestis curiæ dominus, imo cælestium, terrestrium & infernorum, cum cætu Sanctorum innumerabili aduenit gloriosus, festum non statuunt diem? Olim quando descendit (siquidem ipse est qui & ascendit) ærumnis nostirs absque peccato susceptis, hoc est, quando in mundum intrauit ex Maria natus infantulus, nonne mox ei adfuit multitudo cælestis exercitus laudantium? Multo igitur magis hodie credendus est, ne vnus qui-

Lucæ 2.

Ibidem.

Luc. 14.

Gaudium sanctorum Patrum.

Gaudium B. Mariæ in Ascensione filii sui quantum.

Lucæ 15. Angelorum gaudium exultatione.

Ephæ 4. Ioan. 3. Lucæ 2.

dem defuisse angelus, qui regi suo nō occurreret, plauderet, iubileret, psal-
 leret, tripudiaret. Certē nos vermiculi Carthusiani nouum regem, hoc est,
 nouum super nos Priorem suscipiendo, totum diem gaudio dedicamus. Nō
 ergo dubium, festiua & gaudijs plena cuncta fuisse agminibus angelorum, cū
 regem suum, creatorem suum, dominum Sabaorth primo susciperent, & ad
 palatium ac thronum introducerent: dum simul etiam ex humana natura
 numerosus ascendentium comitaretur Christum exercitus, quandoquidem
 (vt dixi) vacuas lapsum repletet sedes, & ruinas restauraret. Quapropter
 nihil super est nunc, quam vt etiam nobis festum hoc persuadeamus magna
 læticia celebrandum præter alia, sumentes exultandi rationem, quod hodie
 nobis cæli porta reuerata est. Hodie ascendente Christo via ad patriam (ad
 quam creati sumus) nobis præmonstrata est. Hodie natura nostra in Christo
 mirabili dignatione super omnes cælos exaltata est. In quo adeo genus nos-
 trum vniuersum est honoratum, vt etiam angelis omnibus perinde fuerit
 venerabile. In hac igitur celebritate quoniam vna omnium est læticia, com-
 ne nobis charissimi fratres sit gaudium, sed gaudium verum, tale quod de
 creatore, non de creatura concipitur, quod non voluptate aut risu, sed con-
 scientiæ puritate fouetur. Si itaque, vt verbis vtat Augustini, recte, si fideliter
 si sanctè Ascensionem Domini celebramus, ascendamus cum illo, & sursum
 quippe qui eleuatus est, vt nostra post se desideria traheret, ne quæ super ter-
 ram sunt, quæramus, sed nostra conuersatio sit in cælis. Ad quod sanè con-
 quendum cordis puritas admodum est necessaria, quam tamen frustra spo-
 rar, quisquis vitia, passiones, desideria non modò noxia, verum etiam in-
 lia, & affectus pereuntium rerum in se non curauerit mortificare. Nam vnde
 nostræ omnes perturbationes, inquietudines, vnde tristitiæ nobis oriuntur,
 nisi ex immortificationibus nostris? Sit in animo mortificata superbia, quem
 grauabit sui contemptus? Sit eradicata inuidia, quem constribit aliena de-
 licitas? Tolle vanam gloriam, nonne cogitationum verborumque fastus per-
 bit? Tolle ambitionem, quanta mox pro honore auferetur sollicitudo? Non sit
 vel auaritia vel curiositas, nonne mox tor laboribus, tor impensis, tor deni-
 que curis parcere licebit, quibus modo quærimus, siue quod sensum dele-
 stat, siue quod concupiscentiam non tam extinguat, quam reficit? Omnia
 itaque fratres charissimi, omnem hanc inquietudinem, quam patimur, sta-
 cit quod concupiscentijs nostris non reluctamur, nec desideria frangimus,
 quantoque plus nobis indulgemus, tanto infirmiores, & (vt ita dicam) con-
 cupiscentiores reddimur. Nam quanto desiderijs nostris satisfaciendo pacem
 quærimus, tanto eam longius propulsamus. Si quidem (vt dixi, & sæpè di-
 cendum est) pax atque tranquillitas cordis, non obediendo passioibus, sed
 renitendo, retundendo, & diutino tandem exercitio superando conquiritur.
 At si omnibus cogitationibus patere cordis ostium volumus, liberumque
 nō modo ingressū, sed etiā regressū & transitū permittimus, si quo cūque pas-
 sionū vel desideriorū fert impetus, sequimur, hoc est, quando concupiscentia
 dicit: Bibe, bibimus, cū dicit: Pete, petimus: vade, imus: loquere, loquimur,
 præter delicta, quæ in eiusmodi subrepere solent: nonne clamantium vo-
 ces, disputantium tumultus in cordibus nostris nutrimus, & infirmiores in-

Cur magna
cum læticia
festum ho-
diernum
nobis cele-
brandum sit

Gaudiū verū
quod sit.

Augustin.
Quomodo
nobis spiri-
tally ascen-
dendum sit
cū Christo.
Puritas cor-
dis quam sit
necessaria,
& quō detri-
neatur.
Immortifi-
catio quan-
ta germinet
mala.

Pax vera
quō acqui-
satur.

dies reddimur? Et quæ inter hæc potest esse siue pax, siue puritas animi, præfertim cum non semper quod desideramus, euenerit, sine pace verè gaudium dici potest? O si quis de nulla re pro qua Deo rationem non est redditurus, animum occuparet, nihil quod ad ædificationem spiritus aut corporis necessitatem non pertinet, quæreret, desideria & affectus inuriles nequaquam feruendo, sed non audiendo compesceret, ille profectò in se pacem, & in pace Christum inueniret, ille ascensiones, non euagationes in corde suo disponeret, in valle modo lachrymarum, donec pertingeret ad montem gaudiorum, ductore Iesu Christo, qui hodie præcessit & sedet ad dexteram Patris qui est benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

Quomodo non habendo pacem externam, de pace interna gaudeamus.

Sermo VII.

Oportuit Christum pati, & ita intrare in gloriam suam. Lucæ ultimo. Ascensionem Domini hodie solennitate festiua celebrantes, id agimus charissimi, vt quo Christus caput nostrum præcesserit, nos qui eius membra sumus, sequi & desideremus & speremus. Quemadmodum namque omnia corporis nostri membra vnionem habent cum capite, sine qua putrescerent, membraque esse desinerent, ita nos si Christi sumus membra, capiti nostro debemus coherere. Nouimus autem caput nostrum hodie assumptum in cælum, sedere ad dextram Dei. Siquidem præcursor introiuit pro nobis, iter pandens ante nos si sequi delectat. En huius itineris normam ipse idem discipulis in specie apparens peregrini manifestauit: *Oportuit*, inquit, *pati Christum, & ita intrare in gloriam suam.* Intrauit planè gloriam suam Christus: sed primum oportebat eum pati. Ecce viam. *Exaltauit modo illum Deus, & dedit ei nomen quod est super omne nomen: sed propterea quod ante humiliauerat semetipsum, factus obediens vsque ad mortem, mortem autem crucis.* Quocirca cum duo, ipsaque diuersa de Christo legimus, non alterum sine altero, sed vtrunq; debemus amplecti. Verum omnes quidem homines desiderare participes ac consortes fore gloriæ Christi nulli dubium est (quis enim non cuperet esse beatus) non ita tamen comites esse itineris, sociosq; passionum. Quemadmodum enim felicitatem nemo est qui non exoptat, ita viam ad illam, vt pote arctam & duram, pauci non horrent. Veruntamen qui dicit se Christi esse, debet sicut ille ambulauit, & ipse ambulare: atque qui membrum eius voluerit haberi, ab eodem nusquam diuidi, nunquam debet illum non imitari. Sumus enim cuncti milites Christi: *militia quoque & tentatio est vita hominis super terram.* Cuius militiæ dux & vexillifer Christus, qui suos præcedens: *Qui vult, inquit, post me venire, abneget semetipsum & tollat crucem suam & sequatur me.* Huic militiæ quotquot dederunt manus, *per multas tribulationes transierunt fideles.* Proinde considerandum, quid de seipso prædixit Christus: *Oportuit, inquit, Christum pati, & ita intrare in gloriam suam.* Passus est profectò, sed in Hierusalem. Intrauit præterea gloriam suam cælos ascendens, id est ex monte Oliueti. Videamus vtrunq; Fortasse non nihil hic nobis innuitur. Hierusalem est ciuitas pacis, sic enim interpretatur Fuit etiam persecutio-

Hebr. 6.
Mich. 2.
Luc. 24.
Phil. 2.
Ibidem.

Matt. 7.
1. Ioan. 2.
Iob. 7.
Militiæ
Christi
signifer
Christus.
Luc. 9.
Iud. 8.
Luc. 24.
Hierusalem
quid interpretetur.